

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D. a Mgr. Věry Jachurové ve věci

žalobce: **B. D.**,
zastoupený advokátem JUDr. Filipem Behenským
se sídlem Blažimská 1781/4, 149 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží L. Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2016 č.j. 73/2016-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 28. 12. 2015 č.j. MHMP 2182019/2015/Čej, jímž správní orgán I. stupně rozhodl o zadržení řidičského průkazu žalobce do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo trestném činu.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že ze spisového materiálu vyplynulo, že dne 12. 12. 2015 řídil žalobce v době od 00:05 hod do 00:13 hod v Praze 1 na ulici Karlův most osobní motorové vozidlo registrační značky X (dále jen „vozidlo“), a protože se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) odmítl podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, mu byl policistou Policie ČR zadržen řidičský průkaz evidenční číslo Y.
3. Dle žalovaného bylo zjištěno, že žalobce ve shora uvedené době započal na křížení ulic Mostecká a Karlův most v Praze 1 jízdu vozidlem, když usedl na místo řidiče, uvedl vozidlo do pohybu a dále pokračoval po Karlově mostě směrem k ulici Křižovnická, kdy ohrožoval chodce na Karlově mostě. Jízdu zakončil v ulici Křižovnická, kde opustil místo řidiče a posadil se do zadní části vozidla. Na základě oznámení se na místo dostavila Policie ČR. Žalobce se odmítal podrobit dechové zkoušce a v 00:30 hod byl omezen na osobní svobodě a převezen k dalšímu opatření na policejní služebnu, kde nadále odmítal dechovou zkoušku a odmítl rovněž lékařské vyšetření za účelem zjištění ovlivnění alkoholem.
4. Dne 18. 12. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o zadržení řidičského průkazu z důvodu dle § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu. Následně bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí, kterým byl žalobci dle zmíněného ustanovení zadržen řidičský průkaz. V odvolání, které proti tomuto rozhodnutí podal, žalobce namítl, že postup Policie ČR a správního orgánu I. stupně při zadržení řidičského průkazu nebyl v souladu se zákony, neboť přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se může dopustit pouze řidič. Žalobce však při příjezdu Policie ČR vozidlo neřídil, nebyl na sedadle řidiče, ani v prostoru kabiny. Nelze tedy tvrdit, že bezprostředně před příjezdem Policie ČR vozidlo řídil, neboť mezi ukončením jízdy a příjezdem Policie ČR uplynulo několik desítek minut, v nichž se žalobce bavil s přáteli a věnoval se konzumaci alkoholických nápojů, s čímž započal až po ukončení jízdy, přičemž již neměl v plánu vozidlo řídit. Byl tedy pouze chodcem. V této souvislosti žalobce argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012 č.j. 2 As 130/2011 – 63.
5. Žalobce v odvolání dále namítl, že je-li hovořeno o účastníkovi silničního provozu, musí jí o účast bezprostředně související s provozem vozidla, a to o účast přímou, nikoliv přerušenou po desítky minut trvající konzumací alkoholických nápojů, k čemuž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2012 č.j. 2 As 129/2011 – 113 a ze dne 11. 3. 2010 č.j. 5 As 24/2009 – 65. Výzva k podrobení se vyšetření má význam tehdy, pokud vyšetření může prokázat, zda osoba řídila vozidlo ve stavu, kdy byla ovlivněna

alkoholickými nápoji. V daném případě byl žalobce v době výzvy zcela prokazatelně pod vlivem alkoholu, nebylo však možné nade vší pochybnost stanovit, zda byl pod vlivem alkoholu i v době řízení vozidla. Pít alkohol po odstavení vozidla zakázáno není, žalobce tedy neměl povinnost se výzvě podrobit a nemohl se dopustit přestupku.

6. Žalovaný v rámci vypořádání odvolacích námitek neshledal žalobcem tvrzené vady prvostupňového rozhodnutí; správní orgán I. stupně podle něj postupoval v souladu se zákonem. Nebylo pochyb o tom, že došlo k naplnění zákonných podmínek pro zadržení řidičského průkazu. K námitce, že v době kontroly ze strany Policie ČR nebyl žalobce řidičem, ale chodcem, žalovaný uvedl, že ze spisové dokumentace a z vyjádření žalobce v odvolání vyplynulo, že žalobce vozidlo řídil, a to krátce před příjezdem Policie ČR, přičemž dobu mezi ukončením jízdy a kontrolou nelze označit za dlouhodobější přerušení děje, kdy by nastala situace, z níž je jasné patrné, že řidič zaparkoval vozidlo s úmyslem se dále věnovat jiným činnostem. Výzva k podrobení se vyšetření byla učiněna na základě důvodného podezření, že žalobce řídil vozidlo po Karlově mostě, přičemž žalobce tuto skutečnost v odvolání potvrdil. Výstřednost uvedeného jednání byla dostatečným důvodem k podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Výzva tedy byla učiněna k žalobci jako k osobě řidiče.
7. K žalobcem zmiňované judikatuře žalovaný poznamenal, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 130/2011 – 6 plyne, že výzvy učiněné za účelem zjištění ovlivnění alkoholem zákon o silničním provozu spojuje výlučně s účastenstvím na provozu na pozemních komunikacích, přičemž účastníkem bude i osoba, která již jízdu ukončila, ale souvislost s provozem na pozemních komunikacích je stále bezprostřední a není přetržena jinou činností či dějem. V posuzovaném případě k žádnému pochybení nedošlo, neboť celá událost se odehrála během cca 30 minut, přičemž zde byla plynulá návaznost mezi jízdou žalobce a kontrolou. Žalobce nijak nezduvodnil ani nespecifikoval své tvrzení, že přerušení trvalo desítky minut. Ani v dalších žalobcem zmiňovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu žalovaný neshledal žádné skutečnosti, které by svědčily ve prospěch žalobce.
8. Žalovaný uzavřel, že není pochyb o tom, že žalobce byl kontrolován jako řidič. Na základě svého chování v provozu na pozemních komunikacích byl vyzván k podrobení se vyšetření, neboť jeho chování dalo vzniknout důvodné pochybnosti, zda nebyl při řízení vozidla ovlivněn alkoholem či jinou návykovou látkou. Řidičský průkaz byl tedy žalobci zadržen v souladu se zákonem.
9. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Poté, co v žalobě shrnul průběh správního řízení, konstatoval, že byl rozhodnutími správních orgánů obou stupňů zkrácen na svých právech. Předmětem celého řízení bylo co nejrychleji jej usvědčit a potrestat, nikoliv zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Následně žalobce citoval § 5 odst. 1 písm. f), § 2 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a uvedl, že přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se může dopustit pouze řidič ve smyslu § 2 písm. d) téhož zákona. Tuto právní kvalifikaci nelze vztáhnout na osobu žalobce, jenž vozidlo neřídil, pouze se nacházel v jeho blízkosti. Vozidlo mělo svého řidiče, osobu odlišnou od žalobce, a nebyla tedy důvodná obava, že by žalobce předmětné vozidlo řídil. V době příjezdu Policie ČR se žalobce nenacházel na sedadle řidiče ani v prostoru kabiny, na místě řidiče naopak seděl J. T., jak plyne z úředního záznamu č.j. KRPA-495387-13/ČJ-2015-001116. Žalobce se

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

s tímto úředním záznamem neměl možnost dříve seznámit, a proto jej navrhuje jako důkaz až v žalobě. Zmíněný úřední záznam nicméně dle žalobce obsahuje nepravdivá, zkreslená a překroucená tvrzení o tom, co přesně pan T. uvedl hlídce Policie ČR, především pak tvrzení, že mužem s dlouhými vlasy, o němž pan T. hovořil, byl žalobce. Žalobce zdůraznil, že řízení předmětného vozidla od počátku odmítal, což považuje za klíčové tvrzení, které zakládá nemožnost aplikace § 118 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu.

10. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012 č.j. 2 As 130/2011 – 63 má žalobce za to, že výzva k podrobení se vyšetření dle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, nebyla dána kvalifikovaně v přímé souvislosti s jeho účastenstvím na provozu na pozemních komunikacích. V hypotetickém případě, kdy by žalobce byl řidičem předmětného vozidla, bylo by nutno se zabývat otázkou, zda nebyla přetržena bezprostřední souvislost děje mezi jízdou vozidla a jednáním řidiče v době poté, kdy se žalobce spolu s dalšími osobami věnoval v blízkosti vozidla jiné činnosti. V době mezi ukončením jízdy vozidla a příjezdem Policie ČR uplynulo několik desítek minut. O bezprostřední souvislosti s provozem na pozemní komunikaci nelze hovořit za situace, kdy hlídka Policie ČR dorazí k vozidlu v době, kdy vozidlo již řídí třetí osoba, a pokouší se zjistit, kdo vozidlo řídil před cca půl hodinou. Žalobce v této souvislosti zpochybnil časový interval uvedený správními orgány, podle něhož řídil vozidlo dne 12.12. 2015 v době od 00:05 do 00:13, tedy 8 minut, přičemž se jednalo o vzdálenost cca 500 m. Předmětné vozidlo by tedy muselo jet rychlostí 3,86 km/hod., přičemž tento údaj dle žalobce působí dosti nevěrohodně a zpochybňuje věrohodnost samotného oznámení „oznamovatelky“ i celého Oznámení o zadržení řidičského průkazu žalobci ze dne 12.12.2015.
11. Žalobce dále namítl, že správní orgány při svém rozhodování vycházely toliko z tvrzení blíže nespecifikované oznamovatelky a postavily na něm skutkový stav, ačkoliv míra pravděpodobnosti skutkových tvrzení byla velmi nízká. Dle žalobce je za přestupek odpovědný pouze ten, kdo vozidlo na místě zastavil, nikoliv ten kdo se v době příjezdu Policie ČR nacházel v jeho blízkosti. Z faktu, že se žalobce nacházel v blízkosti odstaveného předmětného vozidla, nelze dovozovat, že toto vozidlo rovněž v době spáchání přestupku řídil. Správní orgány považují toliko za pravděpodobné, že řidičem byl právě žalobce. Ten však svou vinu popřel a za této situace nemůže pouhá pravděpodobnost zakládat závěr o vině žalobce za spáchání přestupku.
12. V další části žaloby žalobce opětovně zpochybnil správnost zjištěného skutkového stavu, z něhož žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel. Uvedl, že v době příjezdu Policie ČR byl řidičem předmětného vozidla pan T. Správní orgány postavily svá zjištění ohledně skutkového stavu na údaje obsaženém v oznámení o zadržení řidičského průkazu, v němž je obsaženo tvrzení blíže nespecifikované oznamovatelky. Ve vozidle se však nacházelo více osob, s nimiž mohla oznamovatelka žalobce zaměnit. Řízení o zadržení řidičského průkazu je ovládáno zásadami správního řízení a závěr o tom, zda žalobce naplnil předpoklady pro zadržení řidičského průkazu, tak nemůže být postaven toliko na oznámení Policie ČR o zadržení řidičského průkazu. Žalobce odmítl tvrzení, že byl řidičem vozidla, a stejně tak i dedukci žalovaného, že v odvolání sám potvrdil, že předmětné vozidlo po Karlově mostě řídil. Tento závěr označil za zcela neodůvodněný a nepřezkoumatelný. Žalovaný podle něj nepodloženě předjímal závěr, že žalobce vozidlo řídil a že přitom byl pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, ačkoliv měl rozhodovat nestranně a objektivně. K závěru k vydání rozhodnutí o zadržení řidičského

průkazu důvodné podezření nepostačuje. V této souvislosti žalobce poukázal na § 118a zákona o silničním provozu a uvedl, že se ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem vyslovenými v rozsudku ze dne 4. 2. 2015 č.j. 15 A 42/2012 – 27. Výklad užitý správními orgány v dané věci je podle něj ve svém důsledku výkladem přísnějším, což je v rozporu se zásadami zakotvenými v čl. 2 odst. 2 a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Správní orgány nepostupovaly v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, tedy tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a aby jejich úkony byly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Svým postupem také porušily čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Správní orgán I. stupně pak pochybil rovněž tím, že žalobci stanovil nepřiměřeně krátkou lhůtu k vyjádření se k oznámení o zahájení řízení o zadržení řidičského průkazu. Nevzal podle něj v úvahu, že žalobce bydlí v P., nikoliv v P., ani skutečnost, že nedisponuje řidičským průkazem. Jelikož se navíc jednalo o předvánoční období, dopustil se správní orgán I. stupně porušení zásady přiměřenosti.

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že ze spisové dokumentace vyplynulo, že žalobce vozidlo řídil, a to krátce před příjezdem Policie ČR, přičemž doba mezi ukončením jízdy a kontrolou nemohla být označena za dlouhodobější přerušení děje. Žalovaný proto považuje za nedůvodný odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem. Ze spisové dokumentace také vyplynulo, že žalobce nekomunikoval s policejní hlídkou, která dospěla k závěru, že by mohl být ovlivněn alkoholem či jinou návykovou látkou, a proto jej vyzvala k podrobení se vyšetření. Dle názoru žalovaného postupovala policie v souladu s právní úpravou. Tvzení, že se na místě řidiče nacházela jiná osoba, považuje žalovaný za zřejmě účelové, neboť toto tvrzení mohl žalobce uvést již na místě zadržení řidičského průkazu Policii ČR, případně v rámci správního řízení.
14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
15. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 2 písm. d) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona řidič je účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Podle § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu policista může při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen „technický prostředek“) nebo odtahem vozidla, jestliže řidič se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) odmítl podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Podle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu policista je oprávněn z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až h) zadržet řidičský průkaz. Po zadržení řidičského průkazu oznámí policista bez zbytečného odkladu zadržení řidičského průkazu registru řidičů, u zahraničních řidičů příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností.

Podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení o zadržení řidičského průkazu podle § 118b zahájí řízení, na základě něhož lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu; jde-li o podezření ze spáchání trestného činu, zahájí řízení po předchozím souhlasu státního zástupce. Rozhodli-li obecní úřad obce s rozšířenou působností o zadržení řidičského průkazu, oznámí to bez zbytečného odkladu obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k vedení registru řidičů držitele řidičského oprávnění a postoupí mu zadržený řidičský průkaz k úschově.

Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

16. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

17. Soud předně považuje za potřebné konstatovat, že řízení o zadržení řidičského průkazu nelze zaměňovat s přestupkovým řízením, které na něj zpravidla navazuje. Řízení o zadržení řidičského průkazu je jakýmsi předběžným řízením, jehož účelem není rozhodnout o spáchání či nespáchání přestupku ze strany podezřelého, nýbrž zkoumat naplnění předpokladů pro zadržení řidičského průkazu. Jinak řečeno, orgánu rozhodujícímu o zadržení řidičského průkazu zákon neukládá, aby zkoumal, zda řidič spáchal přestupek, tedy zda naplnil všechny znaky jeho skutkové podstaty. Pro úvahu o zadržení řidičského průkazu je důležitá jen existence podezření ze spáchání přestupku (v projednávané věci se jednalo o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu). Z uvedeného plyne, že správní orgán I. stupně nebyl před vydáním rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu povinen vést dokazování ve věci odpovědnosti žalobce za přestupek. Neobstojí tak ani argumentace žalobce, že za situace, kdy svou vinu z předmětného přestupku popřel, nemůže pouhá pravděpodobnost zakládat závěr *o vině žalobce* za spáchaný přestupek. Jak bylo uvedeno shora, takový závěr není podmínkou pro rozhodnutí správního orgánu o zadržení řidičského průkazu. Na okraj soud dodává, že žalobci muselo být z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně zřejmé, že rozhodnutí o přestupku, jehož se měl dopustit jednáním, pro které mu byl zadržen řidičský průkaz, bude teprve následovat (viz formulace „... o zadržení řidičského průkazu ... do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu.“).

18. V řízení o zadržení řidičského průkazu nelze předjímat výsledek řízení o přestupku, a rovněž zde není prostor pro provádění rozsáhlého dokazování, a to i s přihlédnutím k předmětu a povaze řízení o zadržení řidičského průkazu, které je řízením do značné míry předběžným. Pro zadržení řidičského průkazu postačuje, jestliže listiny obsažené ve správním spisu s vysokou pravděpodobností dokládají spáchání přestupku nebo trestného činu ze strany osoby podezřelé z tohoto protiprávního jednání. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že žalobci byl řidičský průkaz zadržen nikoliv z důvodu řízení vozidla v opilosti, ale z toho důvodu, že se přes výzvu policisty podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o

silničním provozu odmítl podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu, zda není ovlivněn alkoholem. Skutečnost, že žalobce se odmítl přes výzvu policie podrobit jak dechové zkoušce, tak i lékařskému vyšetření, nade vše pochybnost prokazuje oznámení Policie ČR o zadržení řidičského průkazu žalobce ze dne 12.12.2015 č. j. KRPA-495387-15/PŘ-2015-001112. Sám žalobce ostatně skutečnost, že se vyšetření odmítl podrobit, nijak nepopírá; hájí se tím, že v době příjezdu policejní hlídky předmětné vozidlo neřídil, a protože nebyl řidičem, nebyl povinen se výzvě policisty podrobit.

19. Soud považuje tuto žalobcovu obranu za neopodstatněnou. Přestože to žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně výslovně nepotvrdil (ani nepopřel), je vysoce pravděpodobné, že to byl právě on, kdo dne 12.12.2015 krátce po půlnoci jako řidič s předmětným vozidlem přešel přes Karlův most a zastavil na Křižovnickém náměstí, kde opustil prostor řidiče a usedl do zadní části vozidla. Tento skutkový děj prokazuje nejen výše zmíněné oznámení Policie ČR o zadržení řidičského průkazu žalobce ze dne 12.12.2015 č. j. KRPA-495387-15/PŘ-2015-001112, ale i žalobcem předložený úřední záznam Policie ČR ze dne 12.12.2015 č.j. KRPA-495387-13/ČJ-2015-001116. Žalobcovu tvrzení, že předmětné vozidlo neřídil a že jeho řidičem byl J. T., považuje soud za zcela nevěrohodné. Skutečnost, že v době, kdy hlídka Policie ČR přijela k vozidlu, seděl na místě řidiče J. T., se kterým si krátce předtím žalobce vyměnil místo, neznamena, že řidičem vozidla přestal být žalobce a stal se jím J. T. Ten v daném okamžiku pouze seděl za volantem vozidla, avšak toto vozidlo bezprostředně předtím, tj. během jízdy přes Karlův most, neřídil.
20. Je jasné, že předmětné vozidlo muselo mít nějakého řidiče, který jej řídil během jízdy přes Karlův most na Křižovnické náměstí. Žalobce se v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně usilovně vyhýbá tomu, aby uvedl, kdo tímto řidičem byl. V bodě 9 svého odvolání argumentuje tím, že *„(ú)čelem tohoto řízení není řešit, jestli Účastník řídil vůz v době, kdy uvádí PČR, ale zdali byl ještě řidičem v době příjezdu PČR.“*
21. Oznamovatelka, která policejní hlídku přivolala, jí sdělila, že za volant předmětného vozidla namísto holohlavého muže, který s vozidlem přijel a zastavil na křížení ulic Mostecká a Karlův most (poznámka soudu: v tomto holohlavém muži byl následně hlídkou policie zjištěn J. T.), usedl zjevně opilý muž s dlouhými vlasy, uvedl vozidlo do pohybu a pokračoval pěší zónou Karlova mostu směrem k ulici Karlova, přičemž při řízení vozidla popíjel a jízdou ohrožoval chodce na Karlově mostě. J. T. dle úředního záznamu ze dne 12.12.2015 č.j. KRPA-495387-13/ČJ-2015-001116 hlídce Policie ČR popsal skutkový děj shodně jako oznamovatelka, když mj. uvedl, že *„poté, co se muž s dlouhými vlasy rozjel s limuzínou, šel za touto pěšky až na Křižovnické náměstí, Praha 1, kde se vystřídali na pozici řidiče.“* J. T. pak dále uvedl, že *„za volantem vozidla seděl muž s dlouhými vlasy“*, přičemž policejní hlídka na místě zjistila, že se jedná o žalobce.
22. Žalobcovu představu, že se „zbaví“ pozice řidiče předmětného vozidla tím, že si po přejetí Karlova mostu přesedne do zadní části vozu, popř. vystoupí z vozidla, se soudu jeví jako naivní. Tím, že žalobce řídil předmětné vozidlo přes Karlův most, naplnil zákonnou definici pojmu řidič zakotvenou v § 2 písm. d) zákona o silničním provozu. Bezprostřední časová souvislost mezi jeho jízdou a výzvou policisty, aby se podrobil vyšetření za účelem zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, byla v souzené věci rovněž zachována.
23. J. T. policejní hlídce sdělil, že od okamžiku, kdy na Křižovnickém náměstí vystřídal žalobce na místě řidiče vozidla, do příjezdu policejní hlídky uplynuly pouhé dvě minuty.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

O tom, že policejní hlídka na místo přijela krátce poté, co žalobce jízdu přes Karlův most dokončil, svědčí též skutečnost, že od vyslání hlídky na místo (00:08 hod.) do doby omezení žalobce na osobní svobodě – zajištění (00:30 hod.) uplynulo pouhých 22 minut, během kterých musela hlídka dojet na místo, vyslechnout oznamovatelku, dohledat předmětné vozidlo, komunikovat s J. T. a následně se žalobcem, který nejprve odmítal opustit vozidlo, a poté, co tak učinil, odmítal jakoukoliv spolupráci s policií. Z uvedeného je zřejmé, že doba, která uplynula od ukončení jízdy žalobce přes Karlův most do příjezdu policejní hlídky, byla velmi krátká, v řádu minut, což koresponduje s údajem uvedeným J. T. S ohledem na takto krátkou dobu nemohl žalobce pozbýt postavení řidiče předmětného vozidla, jímž se stal, protože dané vozidlo řídil až na místo, kde ho objevila přivolaná policejní hlídka. Soud pro úplnost dodává, že shora uvedené časové údaje vyplývají ze žalobcem předloženého úředního záznamu Policie ČR ze dne 12.12.2015 č.j. KRPA-495387-13/ČJ-2015-001116 (čas vyslání hlídky) a z oznámení Policie ČR o zadržení řidičského průkazu žalobce ze dne 12.12.2015 č. j. KRPA-495387-15/PŘ-2015-001112 (doba zajištění žalobce).

24. Soud nevešel na argumentaci, v níž žalobce poukazuje na krátkou vzdálenost, kterou mělo vozidlo ujet, a minimální průměrnou rychlost, kterou by se mělo pohybovat. S ohledem na to, že není znám skutečný průběh jízdy předmětného vozidla po dané trase (vzhledem k oznamovatelkou uváděné značné opilsti žalobce a nepochybně dobře se bavící posádce vozidla lze předpokládat, že vozidlo mohlo během jízdy po Karlově mostě opakovaně zastavit), přičemž jistou překážku pro vozidlo mohli představovat chodci, kteří se na Karlově mostě obvykle vyskytují také krátce po půlnoci, je minimální rychlost vozidla během jízdy po mostě více než pravděpodobná. Tato žalobcova argumentace proto neobstojí, a není tedy způsobila zpochybnit věrohodnost sdělení oznamovatelky či věrohodnost údajů obsažených v oznámení Policie ČR o zadržení řidičského průkazu žalobce. Soud na okraj dodává, že na rozdíl od žalobce je oznamovatelka jeho deliktního jednání nezúčastněnou osobou, u které nelze předpokládat žádný osobní zájem na rozhodnutí správního orgánu v dané věci. Pravdivost jejích tvrzení byla navíc následně potvrzena jak zjištěními policejní hlídky na místě samém, tak i sdělením J. T. Žalobce sice sdělení posledně jmenovaného, která vedla k jeho identifikaci jako řidiče předmětného vozidla, označil za nepravdivá, zkreslená a překroucená, žádnou jinou věrohodnou verzi skutkového děje však nepředložil, ani nevysvětlil, v čem spatřuje nepravdivost sdělení J. T. (které, jak již bylo uvedeno shora, plně koresponduje se sdělením oznamovatelky).
25. Soud se vzhledem k výše uvedenému neztotožnil ani s námitkou žalobce stran nedostatečného zjištění skutkového stavu. Má naopak za to, že správní orgán I. stupně při rozhodování o zadržení řidičského průkazu žalobce vyšel z dostatečných skutkových zjištění, které bez důvodných pochybností dokládají podezření, že žalobce s vysokou pravděpodobností spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d/ zákona o silničním provozu, neboť se jako řidič předmětného vozidla přes výzvu policisty odmítl podrobit dechové zkoušce ke zjištění skutečnosti, zda nebyl ovlivněn alkoholem. Provedení dalších důkazů označených žalobcem v žalobě (výslech J. T., grafické znázornění trasy předmětného vozidla) proto soud shledal nadbytečným. Pokud jde o žalobcem předložený úřední záznam Policie ČR ze dne 12.12.2015 č.j. KRPA-495387-13/ČJ-2015-001116, ten plně prokazuje věrohodnost skutkových zjištění, z nichž správní orgán při rozhodování vycházel (viz výše).

26. Nedůvodná je konečně i námitka žalobce, že mu byla ze strany správního orgánu I. stupně poskytnuta nepřiměřeně krátká lhůta k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dle náhledu soudu byla pětidenní lhůta stanovená žalobci s ohledem na povahu řízení o zadržení řidičského průkazu a množství shromážděných pokladů v daném řízení více než dostatečná. To, že žalobce v dané době již nedisponoval řidičským průkazem, na uvedeném nic nemění – k cestě z místa jeho bydliště do Prahy mohl snadno využít prostředků veřejné hromadné dopravy nebo taxislužbu.
27. Lze shrnout, že správní orgány obou stupňů při rozhodování v projednávané věci postupovaly zcela v souladu se zákonem, a nijak neporušily ani Ústavou či Listinou základních práv a svobod chráněná práva žalobce. Žalobní námitky, jimiž žalobce zpochybňuje zákonnost jimi vydaných rozhodnutí, nejsou z výše popsanych důvodu opodstatněné. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
28. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 27. srpna 2018

Mgr. Martin Kříž, v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.